

Boris Velimirovici

COLIVIA SUFLETELOR

© 2018, Boris Velimirovici

© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VELIMIROVICI, BORIS

Colivia sufletelor / Boris Velimirovici - București:
Pavcon, 2018

ISBN 978-606-8879-88-8

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta și ilustrații: **Sorin Sorășan**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-88-8

BORIS VELIMIROVICI

COLIVIA SUFLETELOR

Pentru Masha

Editura PAVCON
București, România, 2018

În loc de prolog 5

Partea I

Capitolul I – Promisiunea învierii 38

Capitolul II – Ferma 55

Capitolul III – Bătălia Zalusei 74

Partea a II-a

Capitolul IV – Lovitură de palat 92

Capitolul V – Noua ordine 114

Capitolul VI – Cu spatele la zid 134

Partea a III-a

Capitolul VII – Cubul de gheață 144

Capitolul VIII – Ambasadorul 164

Capitolul IX – Ziua Încercării 181

Partea a IV-a

Capitolul X – Înapoi pe Zalusa 194

Capitolul XI – Pe coridoarele timpului 205

Capitolul XII – Deasupra stelelor 219

Capitolul XIII – Acasă 236

- #1 Extra-Terestrul
 #2 Secretul emisferei
 #3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 #4 Scornituri spăimântătoare
 #5 Rangkook
 #6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
 #7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
 #8 Erezia egumenului Glicherie
 #9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 #10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 #11 O tragedie cerească
 #12 Cetiți-le noaptea
 #13 Marginea curcubeului
 #14 Incredibila aventură a curviorului Achim
 #15 Praf
 #16 Manuscrisul episcopului Petronius
 #17 Steaua fulgurantă - IVA 2
 #18 Un român în Lună
 #19 Oameni pe care i-am cunoscut
 #20 Sawtooth
 #21 Rău de spațiu Omul fără nume
 #22 Progradia
 #23 A doua Lună a Pământului
 #24 Dialogul păsărilor
 #25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 #26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
 #27 Therra
 #28 1944 Ein Freak
 #29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
 #30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
 #31 CdT 2 - Cârligul spațial
 #32 CdT 3 - Poarta mânturii
 #33 RSA - Furia fiarelor
 #34 RSA - Marile migrații
 #35 Olympus Mons
 #36 RSA - Noaptea lemuriilor
 #37 Praf 2 - Atingerea sălbătăciei
 #38 RSA - Auro Luck
 #39 Războiul Celestinei
 #40-49 Aripile Albastre
 #50 Sânge, Metal și Speranță
 #51 Decadența sufletelor noastre
 #52 Povestiri spăimântătoare
 #53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 #54 Războiul Eleninei
 #55 Casa din altă viață
 #54 Războiul Eleninei
 #55 Casa din altă viață
 #56 Dinosauria
 #57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 #58 Învățătorul
 #59 Noaptea orașului ilustrat
 #60 Praf 3
 #61 Saurianul de metan - IVA 3
 #62 Artefactul
 #63 Casa fără cărți
 #64 Apophis
 #65 Parlamentul
 #66 RSA - Hora hoiturilor
 #67 Dragonul fără aripi
 #68 RSA - Judecata de Apoi
 #69 Avatarii faraonului Tlă
 #70 RSA - România sub Asediu
 #71 Efectul Metamorphis
 #72 Dicționar de Enigme și Mistere
 #73 Elogiu muncii de partid
 #74 Insula pescărușilor
 #75 Aurul beznei
 #76 București, 2058
 #77 Încăpățânarea Timpului
 #78 Deocamdată... enigme
 #79 Tunelul de la capătul lumii
 #80 Ultima frontieră
 #81- 83 Istoria Literaturii SF
 #84 Orașele caracatițelor
 #85 Europa benzilor desenate 2
 #86 Confesiunile Omului-câine
 #87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
 #88 Oameni goi pe străzi
 #89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
 #90 RSA - Tg. Jiu '59

În loc de prolog

Odată cu apariția surprinzătoare a noii luni pe cerul Krottanului, băiețelul, înveșmântat într-o robă galbenă cu manșete roșii, intrase pe poarta cetății Den. Se duse direct la Templu și urcă în Jițul Șarpelui. La scurt timp, în Sala Tronului dădu buzna Marele Grădinar însoțit de Păzitorii Copacului Sfânt al Cunoașterii.

— Vizitele sunt interzise. Templul este închis! se adresă prelatul cu un ton superior și ușor arogant.

„— N-am venit în vizită” — răspunse copilul, fără a-și mișca buzele.

Preotul și gardienii se apropiară, oprindu-se la câțiva pași de treptele piramidei în vârful căreia se afla jițul.

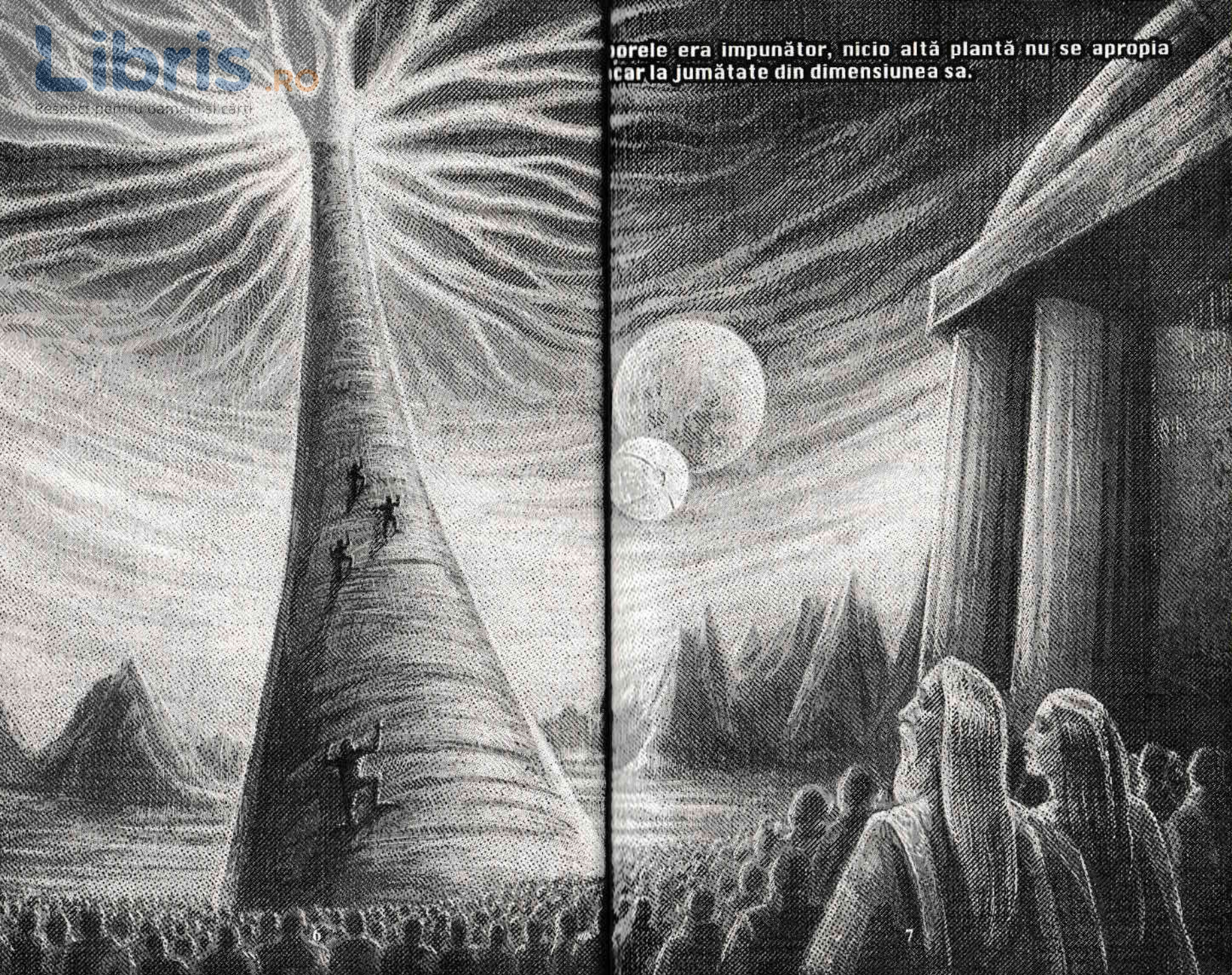
— Aici este Lăcașul Sfânt al Șarpelui, nu e loc de joacă. Pleacă imediat!

O liniște apăsătoare se așternu în sală. Băiatul, cu chipul inexpresiv, parcă cioplit dintr-o bucată de marmură albă, își aținti ochii complet negri și reci în ai celui din fața sa, ca și cum ar fi putut trece prin pupilele acestuia până în străfundurile creierului. Prelatul resimți din plin senzația, însă găsi puterea de a mai face un pas spre tron.

„— Eu sunt Șarpele!” — tună dinspre jițul.

Marele Grădinar păru descumpănit pentru o clipă, dar își reveni numai decît și făcu semn din mână soldaților din escortă.

orele era impunător, nicio altă plantă nu se apropia
de el la jumătate din dimensiunea sa.



Respect pentru oameni și sărăci

Păzitorii reacționară instantaneu, năpustindu-se asupra intrusului. Chiar înainte de a călca pe prima treaptă a piramidei, o magie necunoscută dădu cu ei de pământ.

Copilul se ridică în picioare:

„ — Am venit în pace, dar îmi voi asmuți furiile contra tuturor celor care nu mi se vor supune.”

După o mică pauză, adăugă:

„ — Peste trei zile vor coborî printre voi îngerii mei. Vor veni să vindece Mărul. Nu le veți sta în cale!”

În urmă cu opt ani...

Sezonul de vânatoare se apropia de final, iar Nimrod nu reușise, în ultimele două săptămâni, nicio singură captură. Efortul zilelor trecute îl extenuase, dar nu se putea întoarce acasă cu mâinile goale. Se înserase și își propusese să găsească un loc pentru a înnopta. Își făra picioarele istovite prin nămol de la o trestie la alta, în căutarea câtorva mănunchiuri de iarbă uscată cu care să aprindă focul, când auzi lipăitul caracteristic lipitorilor-vampir. Inima îi tresări. Să-i fi surâs, în sfârșit, norocul? Ciulind bine urechile, mai auzi ceva, părea un tânguit de copil. Sunetele veneau din apropiere, de după un păpuriș. Se furișă încet, cu pas vânătorec, având grijă ca adierea vântului să bată înspre el. Văzu o fată cu părul zburlit acoperindu-i fața. Era îmbrăcată într-o rochie albă, cu marginile dantelate, plutind în mocirla din jurul ei. Stătea cu picioarele cufundate până sub genunchi în noroi, în mijlocul

unei haite de vampiri. Nu văzuse niciodată atât de mulți la un loc. Pielea lor neagră și lipicioasă dobândise reflexii violacee în lumina nopții. Arătăriile formaseră un cerc în jurul prăzii, șuierând înfiorător. Nimrod înțelese că fata era speriată de moarte și că trebuia să acționeze. Nu avea foarte mult timp să întocmească un plan de acțiune, vampirii aveau abilitatea de a se mișca extrem de agil prin mlaștină. Reacționase din instinct, scoase de la cingătoare ambele iatagane și se aruncă în luptă. Efectul surpriză îl ajută să scape de doi adversari, spintecându-i pe jumătate dintr-o lovitură. Copila slobozi un țipăt. Vampirii își mutaseră atenția de la fată către el. Nimrod înghiți în sec și strânse cu putere plăselele săbiilor. Fiarele se regroupaseră, încercând să-și protejeze prada. Se opriseră câteva clipe studiind mișcările băiatului, apoi atacaseră concomitent. Nimrod lovi animalul care i se aruncă spre piept, însă în secunda următoare colții uneia dintre dihanii i se înfipseră în ceafă. Realiză îndată că lupta se terminase, celelalte lipitori aveau să-l lase în pace.

Arătăriile se retraseră șerpuint printre trestii. Nimrod cunoștea consecințele – curând va intra în agonie și-și va pierde cunoștința. Totuși, avea suficient timp să scoată fata la loc sigur. O apucă de mână și o luă către oraș. Copila plângea în hohote, dar acum era în siguranță, totul se terminase. El, însă, era condamnat să-și petreacă restul vieții, oricât ar mai fi durat ea, cu noul său companion.

Lipitorile-vampir trăiau în simbioză cu victimele lor. La puțin timp de la atașare, vampirul inducea o comă profundă noii sale gazde, apoi își implanta cili în centrul

ei nervoși, în coloana vertebrală și în creier. Deși majoritatea celor infestați decedau în timpul procesului sau imediat după, puținii supraviețuitori duceau, de regulă, o viață normală. Pe deasupra, anumite funcții ale corpului se îmbunătățeau. Creștea masa musculară și se întetea activitatea cerebrală, iar perioada de viață se tripla. Odată încheiată cuplarea, paraziții nu puteau fi înlăturați fără ca victima lor să moară.

Nimrod se trezi la Templu. Cum deschise ochii, zări chipul Marelui Grădinar aplecat peste el.

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat fiica – zise preotul, cu o voce care arăta mai degrabă dispreț decât recunoștință. Conform datinilor, ar trebui să-ți făgăduiesc mâna Evei. Nu-mi solicita asta – nu o vei primi, dar îți voi îndeplini orice altă dorință.

Băiatul avea buzele și gura uscate și îi fu foarte greu să îngaime ceva, doar închise ochii în semn de acceptare a învoirii.

Ulterior, Nimrod ceru îngăduința ca la împlinirea a 25 de ani, vârsta majoratului războinicilor, să-și măsoare forțele în încercarea la care erau supuși cei ce doreau să devină Păzitori. Marele Grădinar încuviință, convins că tânărul nu va trece probele.

În prezent...

Adesea, în drum spre casă, la capătul unei zile extenuante de vânătoare, Nimrod se oprea să-și tragă sufletul în

fața Copacului Sfânt. Arborele era impunător, nicio altă plantă nu se apropia măcar la jumătate de dimensiunea sa. Tulpina avea o sută de metri înălțime și vreo douăzeci în diametru, iar coroana, nu foarte stufoasă, țâșnea încă pe atât către cerul cărămiziu al Krottanului. Nimrod știa toate legendele despre Măr, denumirea sub care Copacul Sfânt al Cunoașterii era cunoscut în popor. Unele susțineau că rădăcina se întindea pe sub pământ făcând înconjurul lumii, altele că își trage seva din miezul planetei. Despre fructele stacojii se spunea că ofereau senzația plăcerii supreme și Cunoaștere celui ce le gusta. Amănuntul însă nu putea fi confirmat de nimeni. Era interzis consumul poamelor, iar Păzitorii, care vegheau cu strășnicie copacul, nu lăsau pe nimeni să se apropie.

La proxima lună plină, Nimrod avea să fie supus Încercării. În cazul trecerii testului – singura posibilitate pe care o lua în calcul – avea să se alăture Păzitorilor, urmând să aibă parte de ani grei de instrucție. Cealaltă variantă era moartea. Cei ce nu reușeau, mureau încercând.

Examenul era unul dificil și niciodată nu erai sigur dacă ești pregătit suficient. Deseori se întâmpla ca și cei mai bine antrenați aspiranți să dea greș. Nimrod exersase asiduu pentru provocare și, în pofida faptului că nu avea un mentor, așa cum era cazul tinerilor aparținând Castei Valeților, era convins că va izbuti. Mâna destinului îl adusesese în postura de candidat, iar el era hotărât să profite de ocazie. Determinarea sa era alimentată de un puternic deziderat, voia să pună capăt discriminării sociale a semenilor săi, demonstrând că oricine, indiferent de casta că-

Respect pentru oamenii și țări

reia aparținca, putea face orice, chiar să devină Păzitor al Copacului Sfânt. Însă mai era ceva, nu știa exact ce, o chemare stranie care nu-i dădea pace atunci când se apropia de pom.

Cu patru zile înainte de marele eveniment, Nimrod venise la Măr. Era o seară liniștită, poate mult prea liniștită. O ușoară adiere trezise la viață copacul. Freamătul frunzelor, un murmur nedeslușit, suna ca mantra unui călugăr în meditație profundă. Tânărul avusese impresia că arborele încerca să-i spună ceva. Închisese ochii și ascultase. Într-o clipă, ori poate într-o eternitate, timpul își pierduse subit sensul, fusese cuprins de o văpaie pornită din pântecul său. Nu reușise să-și deschidă ochii. Perceperea apăsarea pleoapelor pe globul ocular ca și cum cineva i le-ar fi turnat în plumb. Îl dureau toate oscioarele, toți mușchii, inclusiv aceia de a căror existență nu știuse până atunci. Creierul îi zvâcnea în cutia craniană, aidoma unei păsări care se zbate să evadeze dintr-o colivie. Intrase în convulsii, pierduse complet controlul asupra corpului său. Spasmele ar fi trebuit să-i pricinuiască o suferință înfiorătoare, însă, paradoxal, nu simțise nimic.

Deodată, văzuse cu ochii închiși. Avusese senzația că universul se ghemuise sub pleoapele sale. Miliarde de galaxii, roiuri de stele, planete, ființe se învârteau în jurul său cu o viteză amețitoare. Stomacul i se strânsese tot mai tare, ca și cum ar fi vrut să se devoreze pe sine însuși. Încercase să se privească. Își văzuse corpul – era imaterial. Își ridicase mâinile imateriale în dreptul ochilor imate-

riali. Erau pline de sânge. Lichidul lipicios îi picura printre degete, pe sol, formând o băltoacă în care se reflecta cerul înstelat. Zărise în acea oglindă însângerată luna, ca o burtă imensă, un abdomen gravid pregătit să nască. Astrul începuse să tremure, să se contracte, să se scuture și, într-un final, să se divizeze. Își îndreptase pupilele spre cer. Acolo, răstignite pe firmament, suspinau două luni. Cea veche, galben-roșiatică, și una nouă, mai mică, argintie. Se uitase din nou în jos, sângele din băltoacă se infiltrasse în sol, îl simțise cum se scurge, cum pătrunde tot mai adânc, mai adânc, mai adânc... până la rădăcina Mărului.

☆ ☆ ☆

Conclavul fusese organizat fără fastul caracteristic, renunțându-se chiar și la ceremoniile protocolare de întâmpinare a Grădinarilor. Nici încăperea în care se desfășurau lucrările nu era cea uzuală pentru astfel de întruniri. Mobila veche și sărăcăcioasă, perdelele zdrențuite și mirosul de mucegai trădau graba cu care fusese pusă la punct adunarea extraordinară.

– Cartea Sfântă a Șarpelui face referire la Ziua Sosirii – se adresă Adam al XXVII-lea Grădinarilor prezenți la Conclav. Învățăturile ne-au pregătit să-i recunoaștem semnele. Niciunul nu s-a revelat.

Vocea îi tremura, era nervos și nu făcea niciun efort de a o ascunde. Furia clocotea în el. Lucrurile îi scăpaseră de sub control, iar el, obișnuit ca toți să se încline în fața măreției și puterii Marelui Grădinar, se trezise, de la sosirea

Respectuosul
 autoproclamatului Șarpe, într-o situație pe care nu știa să o gestioneze. Părea că toată autoritatea oferită de poziția sa, tot universul al cărui stăpân era, se năruise asemenea unui castel din cărți de joc.

— Trebuie să găsim o cale să scăpăm de uzurpator – continuă, arătând cu degetul mare prin fereastra din spatele său, spre cupola aurită a Templului, flancată de patru turnuri înalte, ce țâșneau amenințător către cerul înnorat. Este un atentat la valorile și credința noastră. Suntem nevoiți să acționăm pentru a restabili ordinea. Nu știu ce vrăji stau la baza puterii intrusului, dar cu speranță în suflet și cu ajutorul adevăratului Șarpe, vom învinge.

O hărmălaie, venită din anticamera sălii Conclavului, întrerupse perorația Patriarhului. În ușa își făcu apariția o namilă de om în uniformă de ferdar* al Păzitorilor.

— Preasfinția Voastră, Mare Grădinar și Patriarh... începu ofițerul.

— Spune odată, omule, ce ai de spus – îl apostrofă Adam.

— Îngerii... adică i... i... intrușii au descins pe pământ.

— Ce îndruși acolo?

— Au venit! Sunt la Copacul Sfânt. Nu i-am putut împiedica – adăugă ferdarul, vizibil afectat de nereușita sa.

Sala amuți. Fețele prelaților deveniră livide. Își bulbură ochii spre Marele Grădinar, așteptându-i reacția.

După o clipă de reflecție, Patriarhul ordonă:

— Adună toți Păzitorii la Sfântul Măr! Voi veniți după mine! zise, pornind în grabă.

* comandat militar (n.a.)

Alaiul preoțesc îl urmă în pas alergător.

„Toți niște ipocriți fricoși care nu sunt în stare de nimic”, își spuse în sine a sa Adam. „Voi scăpa de nemernicii ăia, chiar de-ar fi să-i sacrific pe toți. Dacă cineva își imaginează că poate veni să mă umilească în casa mea, se înșală amarnic. Nu poate fi altcineva decât ereticii de Râmari. Le voi bea sângele. Îi voi nimici pe vecie. Șarpele mi-e martor că am încercat să fac pace cu ei, dar incitarea de acum întrece orice limită.”

Cei din suită se opriră în vârful dealului la poalele căruia se afla arborele. Erau la vreo cinci sute de pași de Măr și puteau distinge cu ușurință două persoane trăbuind în jurul lui. Păzitorii Copacului Sfânt zăceau inconștienți în posturile de pază ale obiectivului. Nu erau urme de luptă, ceea ce sugera că soldații fuseseră luați prin surprindere. Cei doi erau acoperiți din cap până-n picioare de o armură argintie care emana o strălucire misterioasă. Păreau niște ființe de lumină, niște îngeri, fapt care îi determinase pe unii din anturajul Marelui Grădinar să îngenuncheze. Adam lăsă impresia că nu observă, dar hotărî că e momentul să acționeze. Se îndreptă spre Măr, numai că, de data aceasta, nimeni nu-l însoți.

„Lașilor!” – gândi Adam.

Cobora panta dealului cu pași cumpătați, sprijinindu-și, mai mult pentru efect decât din nevoie, imensitatea în toiagul său Patriarhal. Nu se grăbea să ajungă la Copac, voia să lase timp instigatorilor să-l vadă, să fie impresionați de mantia sa strălucitoare și de aspectul său grandios. Știa că prezența sa impunătoare avea darul de a-i readuce

Respect pentru oamenii de rând
 la respect pe necredincioși. Adam era un tip masiv, iar barba lui stufoasă și pletele cărunte, fluturând rebel în vânt, făceau imposibilă o apreciere corectă a vârstei, putea la fel de bine să aibă 70 sau 770 de ani. Dacă vreun artist ar fi vrut să-i facă portretul, s-ar fi aflat în fața provocării vieții sale. Ar fi trebuit să găsească metafora sublimă care să cuprindă într-un tot trăsăturile unui filosof, ale unui alchimist și ale unui războinic krottanian. Adam era un mare regizor și actor totodată, cu anii își perfecționase în asemenea măsură tehnica intrării în scenă încât deseori simpla sa apariție era suficientă ca să-și impună vrerea.

Străbătu jumătatea distanței până la falșii îngeri, însă aceștia își vedeau în continuare de treabă în jurul Măru-lui. Cu cât se apropia, viermele îndoielii își făcea mai pregnant simțită prezența în sufletul său. Dacă băiețelul din Templu este într-adevăr întruparea Șarpelui, iar în fața sa erau trimișii săi? Subit, picioarele i se îngreunară, ca și cum s-ar fi înfundat în noroi.

Se opri la doar o sută de pași de îngeri. Unul dintre ei dezlipi de pe scoarța arborelui o fiolă cu conținut roșiatic. Introduse flaconul într-un dispozitiv atașat pe antebrațul drept și ieși în întâmpinarea lui Adam. Marele Grădinar rămase nemișcat. Nu putu nici să clipească. Ajuns în dreptul Patriarhului, îngerul îi atinse cu vârful degetelor dosul palmei. Apoi schiță un zâmbet calm, împăciuitoare și se întoarse la celălalt. Urcară într-un vehicul aflat la douăzeci de pași în dreapta lui Adam. Mijlocul de transport scoase un zumzăit insesizabil și se înălță vertiginos în nori. În tot acest timp, Marele Grădinar privea înmărmurit, cu

gura întredeschisă. Când își reveni, ridică pumnul și răcni:

— Și să nu vă mai întoarceți niciodată!

☆ ☆ ☆

Patru persoane, două femei, un bărbat și un băiețel, a cărui frunte era brăzdată de mici cicatrici dispuse aidoma unei coroane, priveau holograma lipitorilor-vampir și a Copacului Sfânt al Cunoașterii, proiectată în centrul mesei rotunde în jurul căreia erau așezați.

— Inițial am crezut că lipitorile se înmulțesc asexuat – zise femeia mai tânără. Exemplarele capturate păreau că nu au sex. Însă, în urma cercetării probelor prelevate, am ajuns la o altă concluzie. Toate lipitorile, la vârsta maturității, devin masculi. Nu este ceva neobișnuit, astfel de fenomene s-au constatat, conform Cărții Vieții*, chiar și la unele specii de pe Prima Terra.** Însă partea fascinantă de-abia acum începe. Sfântul Măr, cum numesc localnicii pomul, nici măcar nu este plantă, ci, așa cum arată analizele, o femelă lipitoare-vampir. De fapt, un imens aparat reproducător feminin. În perioada de împerechere, vampirii ajunși la vârsta fertilității se atașează de rădăcina copacului și pompează lichidul seminal în vasele acestuia. Seva, respectiv sângele organismului, transportă către co-

* Culegere de scrieri sacre ale Primei Civilizații Umane.

** Planeta pe care se presupune că a luat naștere civilizația umană și de unde și-a pornit expansiunea în univers, perioadă cunoscută ca Prima Roire. Legendele susțin că Prima Terra s-ar afla în centrul universului.